

РОЗДІЛ 1

Переважну більшість викрадених дітей вбивають упродовж перших трьох годин після їх зникнення.

Завдяки моїй сусідці по кімнаті, живій енциклопедії з ймовірностей та статистики, я знала достеменні цифри.

Я знала, що коли йдеться вже не про *години*, а про *дні*, а згодом не про *дні*, а про *тижні*, ймовірність того, що дитину знайдуть, так карколомно зменшується, що ФБР більше не здатне виправдати витрати людського ресурсу на продовження пошуків.

Я знала, що коли вже справу класифікують як *висяк* та передадуть до нас, нам, імовірно, доведеться розшукувати вже труп, а не мале дівча.

Але ж...

Але ж Маккензі Мак-Брайд було шість рочків.

Але ж вона найбільше любила пурпуровий колір.

Але ж вона прагнула стати «попзіркою ветеринарії».

Не можна ж припиняти пошуки такої дитини. Не можна припиняти *сподіватися*, навіть якщо хочеться.

— У тебе вигляд дівчини, яка потребує розваг. Чи, може, випивки, — дражнив мене Майкл Таунсенд, сидючи поруч на канапі й випроставши вбік свою ушкоджену ногу.

— Зі мною все гаразд, — мовила я.

Майкл пирснув.

— Кутики твоїх губ здійнялися вгору. Але решта твого обличчя опирається, ніби якщо твої губи розпливуться в легенькій усмішці, вона відкриє шлях риданням.

Такою є плата за те, що я долучилася до програми «Самородки».

Усі ми в цій програмі, бо бачимо те, чого інші не бачать. Майкл читає вирази облич так само легко, як решта людей читає книжки.

Нахилившись до мене, він мовив:

— Лиш слово скажи, Колорадо, і я, забувши про себе, влаштую тобі таку потрібну розвагу.

Востанне, коли Майкл пропонував розважити мене, ми пів години все підривали та поцупили таємну флешку агентів ФБР.

А втім, формально це Слоун поцупила заховану флешку в агентки ФБР, та кінцевий результат від цього не змінився.

— Жодних розваг, — мовила я суворо.

— Впевнена? — спитав Майкл. — Бо розвага стосуватиметься Лії, желе та вендети, яка тільки й чекає на своє здійснення.

Я навіть знати не хотіла, що могла накоїти наша співмешканка й водночас живий детектор брехні, щоб накликати на себе помсту з використанням желе. Зважаючи на особистість Лії та її стосунки з Майклом, варіантів безліч.

— Ти ж усвідомлюєш, що влаштувати Першу пранкову війну з Лією — страшенно невдала думка? — уточнила я.

— Безперечно, — відповів Майкл. — Якби ж я не був так нестерпно обтяжений здоровим глуздом та інстинктом самозбереження.

Майкл кермував як навіжений і мав всеосяжну зневагу до авторитетів. Два місяці тому він вийшов з будинку, стежачи за мною, знаючи, що мною одержимий серійний убивця, й, на свою біду, був підстрелений.

Двічі.

Інстинкт самозбереження — не найсильніший Майклів бік.

— А що, як ми схибили щодо цієї справи? — спитала я. Мої думки кружляли колами: від Майкла до Маккензі, від подій шеститижневої давнини до теперішніх дій агента Бріггса і його команди.

— Ми не схибили, — тихо відповів Майкл.

«Швидше б задзеленчав телефон, — міркувала я. — *Нехай зателефонує Бріггс і сповістить, що цього разу, цього, мої інстинкти спрацювали слушно*».

Найперше, що я зробила, коли агент Бріггс передав справу Маккензі Мак-Брайд — склала профіль підозрюваного: умовно звільненого злочинця, який зник приблизно в той самий час, що й Маккензі. На відміну від здібностей Майкла, мої не обмежувалися зчитуванням виразів облич та поз. Зі жменькою подробиць я мала змогу проповзти в голову іншої людини та уявити, що означає бути нею, хотіти того, чого вона хоче, робити те, що вона робить.

Поведінка. Особистість. Оточення.

Підозрюваному в справі Маккензі бракувало зосередженості. Викрадення було надто вивіреном. Не збігається.

Я ретельно прочитала кожний рядок у справі, шукаючи того, хто потенційно підійшов би. Молодий чоловік. Розумний. Ретельний.

Я частково виканючила, частково змусила Лію переглянути покази свідків, допити, опитування та кожний запис, що стосувався справи, сподіваючись, що вона спіймає кого-небудь на брехні. І врешті вона таки викрила обман. Адвокат родини Мак-Брайдів виступив перед пресою від імені своїх клієнтів. Мені його промова здалася стандартною, але брехня так само різала Лії вухо, як людині з ідеальним слухом — фальшивий спів.

Неможливо збагнути, як така трагедія могла статися.

Цей адвокат — молодий чоловік, розумний, ретельний. І, промовляючи ці слова, він збрехав. Існувала одна особа, котра могла збагнути те, що трапилося, людина, яка не вважала подію трагічною.

Людина, яка викрала Маккензі.

За словами Майкла, адвокат Мак-Брайдів відчув збудження за однієї лише згадки імені дівчинки. Я сподівалася, що є шанс, хай який мізерний, що чоловік досі зберіг життя дівчинці: жива згадка про те, що він сильніший, кращий, розумніший за ФБР. Згадка, яка ще дихає.

— Кессі! — Дін Реддінг вскочив у кімнату, у мене в грудях все стислося. Дін був стриманим та спокійним. Він майже ніколи не здіймає голосу.

— Що, Діне?

— Знайшли дівчинку, — мовив Дін. — Знайшли її у нього вдома, саме там, де вирахувала Слоун. Вона жива.

Я скочила з місця, серце заходилося стукати аж у вухах, і я не розуміла: закричу зараз, виблюю чи заплачу. Дін всміхнувся. І не легенько всміхнувся. Ні, не всміхнувся. Він аж засяяв, вираз його обличчя геть змінювався, коли хлопець всміхався. Шоколадно-карі очі виблискували під білявим чубом, що спадав на чоло. А на щоках проступили ямочки, яких я ніколи раніше в нього не помічала.

Я обвила його руками. А за мить, вискочивши з обіймів, кинулася на Майкла.

Майкл упіймав мене, вигукнувши. Дін сів на бильце канапи, а я вклинилася посеред них двох, відчуючи жар від обох їхніх тіл, але єдине, про що міркувала тієї миті, — що мала Маккензі поїде додому.

— Це приватна вечірка чи можна долучитися й решті?

Ми всі троє обернулися й побачили в одвірку Лію. Вона була вбрана в чорне з голови до п'ят, зав'язала на шиї білий шовковий шалик. Та повела бровою, глянувши на нас: холодна, спокійна, трохи насмішкувата.

— От зізнайся, Ліє, — озвався Майкл, — ти так само рада, як і ми.

Лія зиркнула на мене. Слідом на Майкла. І врешті на Діна.

— Відверто кажучи, — відповіла вона, — я сумніваюся, що хтось ще так само щасливий, як Кессі.

Я вже трохи навчилася не зважати на натяки та в'їдливі коментарі Лії, але цього разу вона влучила в ціль. У самісіньке яблучко. Втиснувшись поміж Діном та Майклом, я зашарілась. Сперечатися я не збиралася, достоту як не збиралася дозволяти Лії зіпсувати втіху.

З понурим виразом обличчя Дін підвівся, попростувавши до Лії. На мить мені здалося, що зараз він звинуватить

її, що таки зіпсувала радість, але дарма. Підхопивши дівчину, він закинув її собі на плече.

— Агов! — заперечила Лія.

Всміхаючись, жбурнув дівчину на канапу, де сиділи ми з Майклом, і знову вмовився на бильці, мов нічого не сталося. Лія супилася, а Майкл тицяв пальцем їй у щоку.

— Визнай, ти так само рада, як і ми, — повторив він.

Лія, відкинувши волосся з плеча, дивилася просто поперед себе, уникаючи поглядів нам у вічі.

— Маленька дівчинка повернеться додому, — мовила вона. — Завдяки нам. Звісно, я так само тішуся, як і ви всі.

— Зважаючи на індивідуальні рівні серотоніну в кожного, ймовірність того, що четверо осіб одночасно почуватимуть однаковий рівень щастя, є...

— Слоун, — вигукнув Майкл, навіть не обертаючись у її бік. — Якщо ти не докажеш це речення до кінця, я бачу у твоєму майбутньому чашку свіжозмеленої кави.

— У дуже осяжному майбутньому? — підозріливо перепитала дівчина. Майкл вже давно заважає їй споживати каву.

Не промовивши ні слова, Майкл, Лія та я обернулися й глянули на Діна. Він збагнув усе правильно, підвівся й пішов до Слоун, повівшись з нею так само, як з Лією мить тому. Коли Дін обережно кинув Слоун на мене, я засміялась й майже сповзла дотолу, але Лія встигла схопити мене за комірць.

— Нам вдалося, — міркувала я, коли ми разом з Майклом, Лією та Слоун стали розсуватися, щоб звільнити трохи місця, а Дін, сидячи на своєму місці, неподалік нашої купки, спостерігав за нами.

*Маккензі Мак-Брайд не стане цифрою в статистиці.
Про неї ніхто не забуде.*

Маккензі Мак-Брайд подорослішає завдяки нам.

— Отже, — озвалася Лія, й очі її заблищали явним бешкетним вогником. — Хто згоден, що цю подію варто відсвяткувати?